Малий-маленький сніг, біленький чудасій,
на лаві у садку сідає відпочити.
Він перший син Зими, він не такий, як всі,
боїться він себе украй перетомити

І я йому шепчу: "Ти, сніженьку, сиди
і не літай кудись за вітром слідом!"
А сніг недочува: "Куди? Куди? Куди?
Я вперше тут, і я нікуди не поїду!

Я краще полічу всім яблуням отут
гілки, і гілочки, й тоненькі гілченята.
А ще полоскочу я хвостика коту
і крильця відбілю чорненьким галченятам.

А потім ти гукнеш Олесю і Юрка,
і станете ви всі мене гуртом качати.
Й поставите собі Сніговика,
щоб веселіше зиму зимувати..."

І я сміюсь. Еге! Ну й балакучий сніг!
Він справді не такий, як ті сніги усі.
Він перший син Зими, що прилетів і ліг, —
малий-маленький сніг, біленький чудасій.